

Cristians, avui

Per exigència de les circumstàncies ens ha calgut deixar de fer el full dominical per tot l'arxiprestat i limitar-nos a les parròquies germanes de Sta. Eulàlia i St. Julià.

Això ens permet de parlar ben directament de la vida de les nostres comunitats. Per l'especial importància que té reproduïm el text del Suplement del full dominical del diumenge 23 d'octubre de 1977.

De bon començament de ser a Lliçà i Santa Eulàlia vaig pensar que havia de predicar EL CRIST; la necessitat del coneixement personal de Jesucrist, i de la relació íntima amb el Mestre; i LA COMUNITAT: tal com una branca no viu fora de l'arbre així nosaltres ens cal l'Església però no només per no morir, sinó que ens cal saber-nos comunitat de fe i actuar com a tals a fi d'ésser nosaltres mateixos els qui donem vida. Sense Crist i sense comunitat el cristianisme seria un element cultural o folclòric en les nostres vides no més profund ni més important que una capa de pintura sobre una fusta.

No sé si he sabut ajudar-vos a descobrir una mica més la importància d'aquests valors fonamentals de la nostra fe, el que si que puc dir és que vosaltres m'heu ajudat a valorar-los més i més. I malgrat que aquesta descoberta de Crist i de la Comunitat m'ha exigit més en servei i sollicitud que jo no pensava, n'estic content i us en dono gràcies!

Però no podem aturar-nos, perquè en cristia o es fa camí endavant, o, aturats la fe, fe (aquella fe que dóna de viure, com Jesucrist, orientat de cara al Sacrifici per Ressuscitar), es va esvaïnt com aquesta nostra boira de la Vall del Tenes que se'n va en un moment sense pena ni glòria.

Conèixer per estimar i testimoniar el CRIST mai no ha estat fàcil, però en èpoques de transformació menys encara. Avui, cal que els cristians fem ben profundament l'experiència de Crist en les nostres vides i que en sapiguem donar raó al municipi, als sindicats, al treball, a la política... arreu.

Fer COMUNITAT sempre és renunciar al caprici de l'individu, pertànyer a un grup vol dir deixar de pertànyer's a si mateix... Crist és el qui s'ha buidat més de si mateix, el qui ha viscut fins al límit el seu propi missatge: «no he vingut a ser servit sinó a servir i a donar la vida per una multitud». Avui cal que els cristians trenquem el motlle de la nostra videta orientada de cara a nosaltres mateixos i que cadascú des del seu lloc tingui prou imaginació i valentia per servir els altres.

Preguntem-nos ara: ¿Jo què faig per posar al dia la meua fe i fer-la créixer? ¿Com manifesto Crist als altres? ¿Com expresso en la meua vida de cada dia que sóc Església? ¿A més de rebre'n què dono de mi mateix a l'Església?

Associació de Caps de Família

Haviem demanat —i sabem que l'Ajuntament també— cabines telefòniques per a diferents barris del nostre poble. La petició ha estat atesa en part, doncs des de fa uns dies n'hi ha una en funcionament a la plaça de l'Església.

Amb aquest motiu, hem fet arribar un escrit de reconeixement a la Companyia Telefònica, aprofitant per recordar de nou la falta que fan en altres indrets del poble, i manifestant l'esperança que es colloquin ben aviat.

Sobre la conveniència de constituir una comissió de control dels partits polítics de cara a l'Ajuntament, a la que ja ens hem referit en anteriors ocasions, en la sessió de la Corporació municipal del dia 1 de setembre, es va llegir un escrit del Partit Socialista de Catalunya demanant la creació d'aquesta comissió, al que es va contestar acordant acceptar la proposta i convocar una reunió amb tots els partits. Des de llavors res més se n'ha sapigut, ni per part dels partits ni per part de l'Ajuntament. Sembla que seria convenient de saber com està la qüestió, doncs la considerem interessant, més encara, quan sembla que les eleccions municipals van per llarg.

La Junta

Cada dia som més a fer el que podem, però hi ha tant a fer!:

- La nostra comunitat viu d'esquena als malalts.
- Infants de la nostra comunitat quedaran sense catequesi per falta de catequistes.
- Les nostres celebracions estan estanca- des per falta de preparació i de participació de tots plegats.
- Molts dels nostres germans en la fe no vénen a les nostres celebracions perquè no s'hi senten integrats ni acollits.
- Els petits cristians ens demanen que els obrim el sentit de l'Escriptura i els ensenyem a pregar.

I que ningú no digui: «el mossèn...» perquè demostrarà que, a més de no saber a quin país viu, ni quina pena sofreix la nostra Església, no ha entès res de la crida personal del Crist, ni del disseny de Déu de salvar-nos comunitàriament

Pere Farriol i Vinyes, prev.

Un avís que ens ve de l'Àfrica

Rwanda és un dels pobles més pobres del món. Allà hi treballa des de fa 11 anys un xicot de Vic, Mn. Joan Casas, mirant —com diu ell— de desenvolupar evangelitzant. Això, clar i català, vol dir: dirigir instal·lacions d'aigua, proporcionar llavors noves, propagar la cria de conills, organitzar tallers i ser consiliari del jovent.

Ha passat uns dies a Catalunya. Li han preguntat:

—Digues-me alguna observació sobre la nostra Església. Què has vist?

I ell ha respost:

—Venint de l'Àfrica tinc la impressió de viure una decadència notòria ací. Sembla com si el materialisme ens volgués ofegar. Els erotismes i les discoteques volen matar tot ideal noble en el jovent. L'egoisme també em fa por. Molta, molta gent no sap veure ni escoltar el germà.

Sortosament he vist alguns grups que reaccionen seriósament: es reuneixen, reflexionen, pregunten, s'ajuden.

Pel que fa als cristians engatjats, tinc la impressió que no gosen anunciar el Crist. No són una mica massa covards? Que Déu els ajudi!

Repòrter